

ἀνευρίσκη κλοπιμαίαις κότταις, ἀλλὰ νὰ χάνη τὸν νοικοκύρην των. Καὶ ἔτσι νὰ ἐρωτᾷ ἑαυτήν :

— Νὰ τῆς φάγω ; Νὰ μὴν τῆς φάγω ;

Τίμιοι πολῖται ποτὲ δὲν πρέπει νὰ γεννῶσι τοιαῦτα ἀγκιστροειδῆ ἐρωτηματικά εἰς τὸ μυαλὸ τῆς ἀστυνομίας. Ἐκαστος πολίτης πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἀστυνόμος· τότε μόνον δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀστυνομία.

Οἱ ἐκατόφθαλμοι καὶ ἐκατόγχειρες ἐδασίλευον μίαν φράγαν εἰς τὴν γῆν μας. Τώρα πρέπει νὰ νομίζωμεν εὐτύχημα ὅταν ὁ Διευθυντὴς μας τύχῃ νὰ ἔχῃ δύο μάτια· καὶ ἕνας λόγος ποῦ πρέπει νὰ εὐχώμεθα μακρὰν ἰδιωτεῖαν εἰς τὸν κ. Κουμουνδούρον, εἶναι καὶ ὁ μονόφθαλμος ἀστυνόμος τὸν ὁποῖον μᾶς προητοίμαζε τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ὑποργικοῦ του βίου.

Γίνονται ὅμως ἐκατόφθαλμοι οἱ ἀστυνόμοι ὅταν οἱ πολῖται συντρέχωσι τὴν ἀστυνομίαν· καὶ εἶναι μύριαί αἱ συνδρομαὶ τὰς ὁποίας οἱ τίμιοι πολῖται δύνανται νὰ προσφέρωσιν.

Ὅταν εἶσαι γελοῖος νεανίας, καυχώμενος ὅτι ἀνήκεις εἰς ἀνωτέραν δὴθεν κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἐνοικιάζων μεσάνυκτα ἄμαξαν εἰσάγης ἐντὸς αὐτῆς δύο τρεῖς πόρνας τῶν τριῶν, κορυθαντιῶν δὲ καὶ μαινόμενος μετ' αὐτῶν διατάσῃς τὸν ἄμαξηλάτην νὰ τρέχῃ ἀπὸ ῥυτῆρος καὶ τὸν παρατηροῦντά σοι τὴν κακοήθειαν αὐτὴν κλητῆρα ὑβρίζης, τότε δὲν δύνασαι νὰ ὀνομασθῇς πολίτης, ἀλλὰ . . . ἀπλούστατα ζόανον.

Τῆς ἄλλαις ἡ ἀστυνομία ἀνεῦρε περιστέρια κλαπέντα. Κανεὶς δὲν εἶχεν ἀναγγεῖλει προηγουμένως τὴν κλοπὴν· ἐφυλάχθησαν δύο τρεῖς ἡμέρας καὶ κατόπιν ἀπεδόθη εἰς αὐτὰ ἡ ἐλευθερία. Κάλλιστα διὰ τὰ περιστέρια, ἀλλὰ διὰ τὸν κύριόν των . . . τίς πταίει ;

Αἱ ὀρνιθοκλοπαὶ πολλάκις εἶναι καθαρὰ προϊόντα κουζονικῶν ἐρώτων.

Εἰσέρχεται τὴν νύκτα εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς δούλης ἢ τῆς παραμάνας σὰς σφριγῶν πυροσβέστης ἢ κλωστομύσταξ πυροβολιστής. Γίνεται ἐκεῖ ὅ,τι συνήθως συμβαίνει μετὰ πυρὸς καὶ ὕδατος· πότε τὸ νερὸ λυγώνει καὶ σβύνει ἐντὸς τοῦ πυρὸς, πότε τὸ πῦρ ἐντὸς τοῦ ὕδατος· εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις τὰ δύο γίνονται ἕνα.

Φεύγει ὁ πυροσβέστης ἢ ὁ πυροβολιστής.

— Ἀμ ! δὲ θὰ μοῦ δώσης καὶ κανένα σουβενίρι ;

— Τί νὰ σοῦ δώσω, Γιάννη μου ; . . . Ἀ ! νὰ, δὲν παίρνεις μιὰ κότα νὰ τὴν γλεντίσης ;

Καὶ τὴν ἐπαύριον ἡ νοικοκυρὰ πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν !

— Μᾶς τὴν σιγύρισε πάλι ὁ μουστερῆς μας ;

— Ναί, ὁ παληάνθρωπος ! Νὰ τὸν πιᾶσω καμμιά νύκτα νὰ τὸν κάμω κομμάτια.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι κράτος, εἶναι λημέρι.

Καλιδάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Νοστιμώτατον ἐπεισόδιον ἐμεσολάβησε κατὰ τὴν πρωτὴν συνεδρίασιν τῆς Τετάρτης μετὰ τῶν κ. κ. Πετσάλη καὶ Συνοδινού.

Ὁ πρῶτος ἀπεκάλεσε τὸν δεύτερον *ψωριάρη*. Τοῦτο ἐτάραξε φυσικὰ τὴν βουλὴν, διότι ἡ πρὸς τὸν κύριον Συνοδινὸν ἀποδοθεῖσα ἀσθένεια εἶναι κολλητικὴ.

Ὅλοι ἐπαράχθησαν καὶ ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀφήσουν μόνον τὸν κ. Συνοδινὸν ἐν τῇ βουλῇ, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν συγκατετίθετο νὰ ἐξέλθῃ μόνος του, ὅτε ὁ κ. πρόεδρος ὑποχρέωσε τὸν κ. Πετσάλην νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν λέξιν του.

— Ἀν τὸ εἶπα, ἀπήντησεν ἀστείότατα ὁ κ. Πετσάλης, τότε τὴν ἀνακαλῶ.

Εἰς μερικὰ καφενεῖα περιέρχεται εἰς τὸ ἐξῆς δίλημμα, γνωρίζων ὅτι ὁ καφές σου ἔβρασεν ἀπὸ κατασταλάγματα ἄλλων προηγουμένων καφέδων :

Ἡ νὰ μὴν τὸν πῆς ἕνα τῶν προκατόχων σου ἢ νὰ τὸν ῥοφήσῃς καὶ τὸ καταπάτι μαζὺ χάριν τῶν διαδόχων σου, ἵνα μὴ μαρτυρήσουν, ὅπως σὺ καὶ ἐκεῖνοι.

Ζητοῦνται μάρτυρες διὰ τὸν ἱερὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

Εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Ὁδείου μετὰ τῶν ἐνὸς ὑποχρεωτικῶν θαυμαστοῦ καὶ ἐνὸς ἀμερολήπτου :

— Εἶδες, φίλε μου, τί θαυμάσια παριστάνουν.

— Σὲ βεβαίῳ, φίλε μου, ὅτι ἀποτρόπαια παριστάνουν.

Ἠκούσθη ὁ ἐξῆς μελαγχολικὸς μονόλογος τοῦ κυρίου Κουμουνδούρου :

« Τί ἐλαφρότερον πτίλου ; — Κονιορτός. — Τί δὲ κονιορτοῦ ; — Ἄνεμος. — Τί δὲ ἀνέμου ; — Γυνή. — Τί δὲ γυναικός ; — Πλειοψηφία. »

Οὐδέποτε Βουλὴ ἑλληνικὴ εἰργάσθη μὲ τόσῃν ταχύτητι ὡς ἡ ἐφετερινή. Τὸ ἄρμα τῶν ἀρτοτήρων βοῶν, παρὰ πᾶσαν πιθανότητα, βαίνει ταχύτερον τοῦ σιδηροδρόμου μας τοῦ ὁποίου τὰ διαλείμματα εἶναι μεγαλειτέρα τῶν διαλειμμάτων τῶν ἐργασιῶν τῆς βουλῆς.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ κ. πρωθυπουργὸς δὲν εἶναι εὐχαριστημένος. Ὁμοιάζει ἄμαξηλάτην τοῦ ὁποίου οἱ ἵπποι πετοῦν ἀπ' τὸ τρέξιμο, ἀλλ' ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ τοῖς ἐπισεῖν τὴν μάστιγα ἐκ τοῦ φόβου μὴ χαλαρωθῇ ὁ δρόμος των.

Καμμὶὰ φορὰ καὶ οἱ φίλοι γίνονται ὀχληροί. Ὁμιλῶν περὶ τῆς στρατιωτικῆς προτάσεως τοῦ κ. Σ. Πετιμεζᾶ, ὁ φίλος του κ. Βαλτινὸς εἶπε : ἀπροβλέπω ὅτι ἡ κυβέρνησις θέλει ποιήσῃ ἐκποδῶν τὴν πρότασιν τοῦ κ. Πετιμεζᾶ, πρὶν ἢ λάβωμεν καιρὸν νὰ τὴν *χωνεύσωμεν* .»

Τί διάβολο ! γαλέτταις εἶναι καὶ αἱ προτάσεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ τόσῃ δύσκολα χωνεύονται.

Ὁ Θεοφιλεὼν ἢ Περιστερεὼν τοῦ κ. Χωρέμη ὑψώθη καθ' ἕνα ἀκόμα πῆχυν, διὰ τῆς ἐπιθέσεως μαρμαρίνων κυγκλίδων.

Δὲν σὰς εἶπομεν ὅτι τὸ σπῆτι αὐτὸ Θεο—φιλά ; Εἶναι ἀδύνατον, θὰ τὸν φθάσῃ τὸν Γέρο τοῦ Κόκκου καὶ θὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι.